

פרק 69

מימוש עצמי, חלק ד'

הרמיוני גריינג'ר ראתה זאת בזווית עינה, השתקפות במתכת הממורקת של פסל בהצטלבות של שני מסדרונות, הבזק של זהב, הבזק של אדום, כמו תמונה של אש; היא ראתה זאת רק לרגע, ואז זה נעלם.

היא נעצרה, מבולבלת, וכמעט הלכה משם, אבל היה משהו מוכר בזוהר הקצר הזה –

הרמיוני התקדמה לעבר הפסל והביטה אל המסדרון ממנו חשבה שראתה את ההשתקפות הבוערת.

היא בקושי שמעה את הצווחה, את הקריאה, כאילו הגיעה ממקום רחוק.

הרמיוני החלה לרוץ.

היא רצה במשך זמן מה; בכל פעם שהגיעה להצטלבות היא נעצרה, הסדירה את נשימתה ככל שהצליחה, ואז היא הייתה רואה הבזק של אש משתקפת מכיוון זה או אחר, או שהייתה שומעת את הקריאה המרוחקת. אלמלא האימון הצבאי שלה היא הייתה צונחת בתשישות מהריצה הזו.

היא מעולם לא ראתה את עוף-החול.

ואז היא הגיעה להצטלבות עם ארבע פניות ולא היה דבר, שום סימן, היא המתינה במשך שניות ארוכות ולא שמעה קריאה ולא ראתה אש, היא בדיוק החלה להתהוות בתחושת בחילה האם דמיינה את הכל כששמעה *אדם* קורא.

כשרגליה הרצות עקפו פינה התודעה שלה קלטה את כל הסצינה במבט, שלושה ילדים ענקיים בגלימות ירוקות שוליים כבר פונים להביט בה, ילד קטן ונמוך יותר בצהוב תלוי מרגל אחת גבוה באוויר מיד בלתי נראית.

גנרל אור-השמש אפילו לא עצרה לחשוב על כך, אנשים שעצרו לחשוב לא עשו מארבים מוצלחים.

שרביטה כבר היה בידה, אצבעותיה עשו את הפיתול ושפתיה אמרו "*סומניום!*" והבריון הגדול ביותר נפל, הילד ההפלפאפי נפל מהאוויר בקול *טראם* ושני הבריונים האחרים ניסו לכוון את שרביטתם לעברה והיא אמרה "*סומניום!*" שוב וילד עצום נוסף קרס – זה שכיוון את שרביטו מהר יותר, עליו ירתה.

למרבה הצער, להטיל שתי קללות שינה ברצף כזה הקשה אפילו עליה, והיא לא הספיקה להטיל שלישי לפני ש–

הבריון האחרון צעק "*פרוטגו!*" והוקף על ידי זוהר כחול מהבהב.

לפני עשרים וארבע שעות, הרמיוני הייתה נלחצת מזה, לחש מגן אמיתי יאפשר לילד הבריון להטיל עליה לחשים בעודו מוגן.

עכשיו היא –

"שתק!" צעק הילד הבריון.

קליע הארגמן נורה לעברה, מבהיק נוראות, בוער חזק יותר מכל קללה שיצאה משרביטו של הארי.

הרמיוני נעה שמאלה והקליע החטיא, משום שהדיוק של הבריון היה גרוע בהרבה מזה של הארי; והיא חשבה לפתע שאולי בריונים והצבאות של פרופסור קווירל לא התערבבו.

"שתק!" צעק הילד הבריון שוב. "אקפליארמוס! שתק!"

בכל מקרה, עכשיו היא בילתה שעה שלמה בלחשוב על כל הלחשים האחרים שהייתה יכולה להטיל על הארי ונוויל -

"ג'ליפי!" צעק הילד הבריון, קללת קרן רחבה בלי קליע גלוי להתחמק ממנו, והרגליים שלה הרגישו לפתע חלשות מכדי לתמוך בה. ואז, בשאגה זועמת שהפיקה רשף ארגמן בוהק אף יותר, "שתק!"

היא התחמקה מזה בכך שנפלה בכוונה, ועכשיו היא כבר התאוששה מספיק בשביל הלחש הבא שלה, שהיה -

"גליסאו", אמרה הרמיוני, מכוונת זאת לעבר הרצפה.

"אחח", אמר הילד הבריון כשרגליו החליקו והוא פשוט שמט את שרביטו.

לחש הפרוטגו הבזיק ונעלם.

"סומניום", אמרה הרמיוני.

היא עדיין התנשמה כשזחלה לעבר הילד ההפלפאפי שהתיישב, נאנח ומשפשף את גולגלתו בנקודה שבה פגעה ברצפה; טוב שהוא לא מוגל, הרמיוני חשבה, או שהיה עלול לשבור את צווארו. היא לא חשבה על זה בעצם.

"אה", אמר הילד, שערו בצבע שהיה נקרא 'ברונטי' אם היה ילדה, עיניו בצבע חום חסר מאפיינים מזהים שאיכשהו נראה מתאים בדיוק להפלפאף, לא היו דמעות בעיניו אבל הוא נראה חיוור מעט. היא ניחשה שהוא בשנה רביעית או שלישית.

ואז העיניים החומות התרחבו והתמקדו בה. "גנרל אור-שמש?"

"כן", היא אמרה. "זו (התנשפות) אני." אם הילד ההפלפאפי יאמר משהו על כך שהיא מושא אהבתו של הארי פוטר, היא החליטה שהוא ימות.

"וואו", אמר הילד ההפלפאפי. "זה היה - את הרגע - זאת אומרת ראיתי אותך על הצגים לפני חג-המולד אבל - וואו! אני לא מאמין שהרגע עשית את זה!"

השתררה שתיקה.

אני לא מאמינה שהרגע עשיתי את זה, חשבה הרמיוני גריינג'ר, שהרגישה סחרחורת לפתע, זה בטח כל הריצה הזו. "סלח (התנשפות) לי", היא אמרה, "אתה יכול (התנשפות) לבטל את הג'לי ברגליים שלי?"

הילד הנהן, נעמד על רגליו, והוציא את שרביטו מבין גלימותיו; אבל הרמיוני נאלצה לתקן את אחיזתו לפני שלחש-הנגד עבד כמו שצריך.

"אני מייקל הופקינס", אמר הילד כשהרמיוני נעמדה על רגליה שלה. "או פשוט מייק בהפלפאף, אין עוד מייקים בכל הפלפאף השנה, היית מאמינה?"

הם לחצו ידיים, ומייק אמר, "בכל אופן, תודה לך."

הרמינוני לא הייתה מוכנה לשטף האופוריה שהיכה בה, להציל מישהו ככה הרגיש טוב יותר מכל דבר אחר שעשתה בחייה, פשוטו כמשמעו.

היא פנתה להביט בבריונים.

הם היו גדולים מאוד ונראו בשנה החמישית, כך חשבה, ולפתע היא הבינה עד כמה גדול ההבדל בין תלמידי הוגוורטס שנרשמו לכל הפעילויות מחוץ לשעות הלימודים של פרופסור קווירל, ובין תלמידים שעברו שנים בלמידה מהמורים הגרועים ביותר שלימדו אי פעם. היכולת לפגוע בדברים שכיוונת אליהם, לדוגמה; או היכולת לחשוב טוב מספיק במהלך קרב כדי להבין שכדאי לך להטיל שחרר על בני בריתך שנפלו. ודברים נוספים שפרופסור קווירל אמר, כמו זה שבעולם האמיתי כמעט כל קרב יוכרע על ידי מתקפת פתע, היו לפתע הרבה יותר הגיוניים בעיניה.

היא הביטה במייק, עדיין מנסה להסדיר את נשימתה.

"היית (התנשפות) מאמין," אמרה הרמינוני גריינג'ר, "שלפני חמש דקות התקשיתי (התנשפות) להבין איך להפוך (התנשפות) לגיבורה?"

האם באמת חשבה שהיא צריכה רשות ממישהו, או שגיבורים הסתובבו וחיכו שמישהו ייתן להם משימה? זה פשוט מאוד למעשה, את פשוט הולכת למקום שבו נמצא הרוע, זה כל מה שדרוש כדי להיות גיבורה. היא הייתה צריכה לזכור, היא לא הייתה צריכה עוף-חול שיאמר לה, שלפעמים דברים רעים קורים ממש כאן בהוגוורטס.

ואז הרמינוני העיפה את מבטה בעצבנות לעבר שלושת הילדים הגדולים ששכבו חסרי הכרה כשהיכתה בה ההבנה שהם לא אותה, שהם עלולים לדעת מי היא, הם יכולים להתגנב ולהפתיע אותה ו - והם יכולים באמת לפגוע בה -

הרמינוני עצרה.

היא נזכרה שהארי פוטר שם את עצמו בקירבם של חמישה בריונים מסלית'רין ביום הראשון ללימודים לפני שאפילו ידע איך להשתמש בשרביט שלו.

היא נזכרה שהמנהל אמר שאדם מתבגר כשהוא נמצא במצבים של מבוגרים, ושרוב האנשים חיו את חייהם בתוך מעגל מגביל של פחד.

והיא נזכרה בקולה של פרופסור מקגונגל שאמר, 'את באמת בת שתיים עשרה'.

הרמינוני נשמע נשימה עמוקה, פעם, פעמיים, שלוש.

היא שאלה את מייק אם הוא צריך ללכת למשרדה של מדאם פומפרי, והוא לא היה צריך; והיא שיכנעה אותו שיאמר לה מה שמותיהם של הסלית'רינים, לכל מקרה.

ואז הרמינוני גריינג'ר הלכה לה מערימת הבריונים חסרי ההכרה, מקפידה לעטות חיוך על פרצופה.

היא ידעה שהיא כנראה תיפגע במוקדם או במאוחר. אבל אם את מפחדת יותר מדי להיפגע מלעשות את הדבר הנכון, אז את לא יכולה להיות גיבורה, זה עד כדי כך פשוט; ומי שהיה מניח את מצנפת המיון על ראשה ברגע זה לא היה צריך להמתין שנייה אחת לפני שהייתה צורחת 'גריפינדור!'

היא עדיין חשבה על כך כשירדה אל ארוחת הערב; תחושת האופוריה מכך שהצילה מישהו עדיין לא שכבה, והיא החלה לחשוש שזה שבר משהו במוח שלה.

כשהתקרבה אל שולחן רייבנקלו פרצה מגפה פתאומית של לחישות, והרמיוני תהתה האם הילד ההפלפאפי אמר משהו לפני שהבינה שהלחישות בטח לא נוגעות לזה.

היא התיישבה מול הארי פוטר, שנראה מתוח ביותר, כנראה משום שעדיין חייבה.

"אה -" אמר הארי, כשלקחה לעצמה לחם קלוי טרי, חמאה, קינמון, אפס פירות או ירקות, ושלוש מנות של בראוניז שוקולד. "אה -"

היא נתנה לו להמשיך בזה עד שסיימה למזוג לעצמה כוס של מיץ ענבים, ואז היא אמרה, "יש לי שאלה בשבילך, מר פוטר. איך אתה חושב שאנשים לא מצליחים להפוך לעצמם?"

"מה?" שאל הארי.

היא הביטה בו. "העמד פנים שלא קורה כל הסיפור הזה," היא אמרה, "ופשוט תאמר את מה שהיית אומר אתמול."

"אמ..." אמר הארי, נראה מבולבל ומודאג מאוד. "אני חושב שאנחנו כבר עצמנו... זה לא כאילו אני עותק פגום של מישהו אחר. אבל אני מניח שאם אלך עם רוח השאלה, אז אומר שאנשים לא מצליחים להפוך לעצמם משום שאנחנו סופגים את כל הדברים המשוגעים האלה מהסביבה ואז פולטים את זה בחזרה החוצה, כמו פרה שמעלה גירה. זאת אומרת, כמה אנשים שמשחקים קווידיץ' היו משחקים משחק כזה אם היו ממציאים אותו בעצמם? או בבריטניה המוגלגית, כמה אנשים שחושבים על עצמם כעל אנשי לייבור או קונסרבטיבים או ליברל-דמוקרטים היו ממציאים בדיוק את אותו סבך של אמונות פוליטיות אם היו צריכים להמציא הכל בעצמם?"

הרמיוני שקלה זאת. היא תהתה האם הארי יאמר משהו סלית'ריני או אפילו גריפינדורי, אבל לא נראה שזה מתאים לרשימה של המנהל; והרמיוני חשבה שייתכן שיש הרבה יותר נקודות מבט על הנושא הזה מאשר רק ארבע.

"אוקיי," אמרה הרמיוני. "שאלה אחרת. מה הופך מישהו לגיבור?"

"גיבור?" שאל הארי.

"כן," אמרה הרמיוני.

"אה..." אמר הארי. הסכין והמזלג שלו ניסרו בעצבנות פיסת סטייק, חותכות אותה לחתיכות קטנות יותר ויותר. "אני חושב שהרבה אנשים יכולים לעשות דברים כשהעולם מתעל אותם לכך... כמו אם אנשים מצפים שיעשו זאת, או שזה דורש רק מיומנויות שכבר יש להם, או שיש סמכות שמשגיחה עליהם ותופסת את הטעויות שלהם ומוודאת שהם עושים את חלקם. אבל בעיות כאלה הן בעיות שכבר בתהליכי פיתרון, את יודעת, ואז אין צורך בגיבורים. אז אני חושב שהאנשים שאנחנו קוראים להם 'גיבורים' הם נדירים משום שהם צריכים להמציא הכל

תוך כדי התקדמות, ורוב האנשים לא מרגישים בנוח עם זה. למה את שואלת?" מזלגו של הארי דקר שלוש פיסות של סטייק מגורר היטב והרים אותו אל פיו.

"הו, הרגע שיתקתי שלושה בריונים סלית'רינים גדולים והצלתי הפלפאף," אמרה הרמיוני. "אני הולכת להיות גיבורה."

כשהארי סיים להיחנק מהאוכל שלו (חלק מהרייבנקלואים האחרים בטווח שמיעה עדיין השתעלו) הוא אמר, "מה?"

הרמיוני סיפרה את הסיפור, והוא החל להתפשט החוצה בלחישות בעודה מדברת. (אם כי היא השמיטה את החלק עם עוף-החול, משום שזה נראה כמו משהו פרטי בין שניהם. הרמיוני הרגישה הפתעה כשחשבה על זה אחר כך, שעוף-חול יופיע בפני מישהו שרוצה להיות גיבור; זה נראה אנוכי מעט כשחשבה על זה כך; אבל אולי זה לא משנה לעופות-חול כל עוד הם ראו שאתה מוכן לעזור לאנשים.)

כשסיימה לדבר, הארי בהה בה מעבר לשולחן ולא אמר מילה.

"אני מתנצלת על איך שהתנהגתי קודם," אמרה הרמיוני. היא לגמה מכוס מיץ הענבים שלה. "הייתי צריכה לזכור שאני עדיין קורעת לך את הצורה בשיעור לחשים אז זה בסדר שתהיה טוב ממני בהתגוננות."

"בבקשה אל תביני אותי לא נכון," אמר הארי. הוא נראה מבוגר מדי עכשיו, וקודר. "אבל את בטוחה שזה מי שאת, ולא, אם להיות ישיר, אני?"

"אני בטוחה למדי," אמרה הרמיוני. "מה, בשם שלי יש את כל האותיות ב-'גיבורה' חוץ מ-ג' ו-ב', לא שמתי לב לזה עד היום."

"להיות גיבור זה לא הכל כיף וצחוקים," אמר הארי. "לא גבורה אמיתית, מהסוג שמבוגרים צריכים לעשות, זה לא ככה, זה לא עומד להיות עד כדי כך קל."

"אני יודעת," אמרה הרמיוני.

"זה קשה וכואב ואת צריכה להחליט החלטות שבהן אין תשובה טובה -"

"כן, הארי, גם אני קראתי את הספרים הללו."

"לא," אמר הארי, "את לא מבינה, אפילו אם הספרים הזהירו אותך אין שום דרך שתוכלי להבין עד -"

"זה לא עוצר אותך," אמרה הרמיוני. "זה לא עוצר אותך אפילו קצת. אני מוכנה להתערב שמעולם לא שקלת לא להיות גיבור בגלל זה. אז למה אתה חושב שזה יעצור אותי?"

השתררה שתיקה.

חיוך עצום ופתאומי האיר את פניו של הארי, חיוך עולץ וצעיר כמו שקימוט המצח היה קודר ומבוגר, והכל היה בסדר ביניהם שוב.

"זה הולך להשתבש בצורה איומה ונוראה איכשהו," אמר הארי, עדיין מחייך. "את יודעת את זה, נכון?"

"הו, אני יודעת," אמרה הרמיוני. היא אכלה פיסת טוסט נוספת. "זה מזכיר לי, דמבלדור סירב להיות הקוסם הזקן המסתורי שלי, אני יכולה לכתוב לאנשהו ולקבל אחד אחר?"

אחרית דבר:

"ופרופסור פליטיק אמר שהנחישות שלה לא ניתנת לערעור," אמרה מינרווה בקול קפוף, מביטה בקוסם הזקן בסוף הזקן שהיה האחראי לכל זה. אלבוס דמבלדור פשוט ישב בשקט והקשיב לה עם מבט עצוב בעיניו. "העלמה גריינג'ר אפילו לא מצמצה כשפרופסור פליטיק איים להעביר אותה לגריפינדור, רק אמרה שאם תלך היא תיקח איתה את כל הספרים שלה. הרמיוני גריינג'ר החליטה שהיא הולכת להיות גיבורה ושהיא לא מוכנה לקבל לא כתשובה. אני בספק שהיית יכול לדחוף אותה יותר חזק לכיוון הזה לו ניסית -"

נדרשו חמש שניות שלמות למוח של מינרווה לעכל את ההבנה.

"אלבוס!" היא צווחה.

"יקירתי," אמר הקוסם הזקן, "אחרי שהתמודדת עם הגיבור השלושה עשר שלך, את מתחילה להבין שהם מגיבים בצורה צפויה למדי לדברים מסוימים; כמו שנאמר להם שהם צעירים מדי, או שהם לא נועדו להיות גיבורים, או שלהיות גיבור זה לא נעים; ואם את רוצה להיות בטוחה באמת, אמרי להם את כל השלושה. אם כי," באנחה חטופה, "אין זה מומלץ להיות בוטה מדי, או שסגנית המנהל שלך עלולה לתפוס אותך."

"אלבוס," אמרה מינרווה, קולה קפוף אפילו יותר, "אם היא תיפגע, אני נשבעת שהפעם אני -"

"היא הייתה מגיעה לאותו המקום בבוא הזמן," אמר אלבוס, המבט המרוחק והעצוב עדיין בעיניו. "אם מישהו אמור להיות גיבור הוא לא יקשיב לאזהרות שלנו, מינרווה, לא משנה כמה ננסה. ובהינתן זה, מוטב להארי אם העלמה גריינג'ר לא תפגר בהרבה מאחוריו." אלבוס הוציא, כאילו משום מקום, קופסת פח אותה פתח וחשף גושים חומים קטנים, היא מעולם לא הצליחה להבין איפה שמר אותה ומעולם לא הצליחה להבחין בקסם המעורב. "קרמבו?"

"היא ילדה בת שתיים עשרה, אלבוס!"

אחרית אחרית דבר:

בחלונות, בקושי נראים בדמדומי הערב, שחו דגים במים השחורים; מוארים בזוהר הבהיר של חדר המועדון של סלית'רין כשהתקרבו, נעלמים בחשכה כששחו הרחק.

דפני גרינגרס יושבה בספת עור שחורה ונוחה, ראשה טמון בידיה, בוהקת באור זהוב-צהבהב בעוד ניצוצות אור לבן הבליחו ונעלמו מסביבה.

היא הייתה מוכנה שיצחקו עליה על כך שחיבבה את נוויל לונגבוטום. היא ציפתה לשמוע הרבה הערות עוקצניות על הפלפאפים. היא חשבה על תילי-תילים של תגובות ארסיות כשהייתה בדרכה חזרה לצינוק של סלית'רין.

היא ציפתה לכך שיצחקו עליה על כך שהיא מחבבת את נוויל. העובדה שצוחקים עליך על דברים מסוג זה היא חלק מלהתבגר לנערה אמיתית.

כפי שהסתבר, איש לא פיענח שהעובדה שאיתגרה את נוויל לדו-קרב עתיק-היומין משמעו שהיא מחבבת אותו. היא חשבה שזה יהיה ברור אבל לא, איש לא חשב על כך כנראה.

תמיד הייתה זו הקללה שלא ראית שפגעה בך.

היא פשוט הייתה צריכה לקרוא לעצמה דפני מאור-השמש, כמו נוויל הכאוטי. או דפני השמשית כמו רון השמשי. או כל דבר פרט לגרינגרס מאור-שמש.

גרינגרס מאור-שמש.

זה עבר משם לגרינגרס מאור-שמש ושמיים כחולים.

ואז מישהו הוסיף הרים מושלגים וחיות יער משתובבות.

כרגע פנו אליה בתור נסיכת חד-הקרן המנצנצת מבית נצנץ-פו האצילי ועתיק-היומין.

וילדה ארוורה מהשנה השישית היכתה בה בקללת נצנוץ, היא אפילו לא ידעה שיש משהו כזה, קללת נצנוץ, ופיניטה אינקנטאטם לא עבד, והיא ביקשה עזרה מילדות מבוגרות שחשבה שהן חברותיה (מסתבר שטעתה בקשר לזה) ואז היא איימה על מטילת הקללה במהומה פוליטית חמורה שייצור אביה ואף על פי כן דפני גרינגרס עדיין ישבה בחדר המועדון של סלית'רין עם ראשה קבור בידיה, מנצנצת באור בהיר ותוהה איך קרה שהיא האדם השפוי היחיד בהוגוורטס.

היה זה כבר אחרי ארוחת הערב והם עדיין המשיכו ואם הם לא יפסיקו עד מחר היא הולכת לעבור לדורמשטרנג ולהפוך לגבירת האופל הבאה.

"היי, כולם!" אמרו התאומות קארו בדרמטיות, מנופפות בגיליון של הנביא היומי. "שמעתם את החדשות? הקסמהדרין פסק הרגע ש-'בוא נראה מה יש לך' נחשב לאתגר חוקי לקרב עד שקורא התיגר נשכב לנמנום!"

"איך את מעזה להטיל כתם על כבודה של נסיכת חד-הקרן המנצנצת!" צעקה טרייסי. "בואי נראה מה יש לך!" ואז טרייסי נפלה לרצפה והחלה לנחור בחוזקה.

ראשה המנצנץ של דפני שקע עמוק יותר בין ידיה. "אחרי שהמשפחה שלי תשתלט אני הולכת להטיל קללה נגד-התעקקות על כולכם ולשלוח אתכם לים עם פלו", היא אמרה, לא למישהו מסוים. "אתם כולכם בסדר עם זה, נכון?"

טוק-טוק, טוק-טוק-טוק, טוק, טוק.

דפני הרימה את ראשה, מופתעת; זה היה אות-הצופן של אור-שמש -

"אני שמי נקישה!" הרעים מר גויל. "נקישת הדלת!"

"בואי נראה מה יש לך, דלת!" צעק ילד מבוגר ליד הדלת ופתח אותה לרווחה.

השתרר רגע של הפתעה מוחלטת.

"הגעתי להחליף מילה עם העלמה גרינגרס", אמרה גנרל אור-שמש, נשמעת כאילו היא מנסה להישמע בטוחה בעצמה.

"מישהו יכול בבקשה -"

מההבעה שעל פניה של הרמיוני, היא בדיוק הבחינה בדפני מנצנצת.

היה זה אז שמיליסנט בלסטרוד רצה מעלה מהחדרים התחתונים וצעקה, "היי, כולם, נחשו מה, עכשיו גריינג'ר הלכה וניצחה את דריק ואת מה שנותר מהצוות שלו, ואבא שלו שלח לו ינשוף ואמר לו שאם הוא לא -"

מיליסנט קלטה במבטה את הרמיוני עומדת בדלת.

השתררה שתיקה רועמת מאוד.

"אה, " אמרה דפני. מה? אמר המוח שלה. "אה, מה את עושה פה, גנרל?"

"ובכן, " אמרה הרמיוני גריינג'ר עם חיוך מוזר על פניה, "החלטתי שזה לא הוגן שקוסמים זקנים ומסתוריים נותנים לאנשים מסוימים הזדמנות להיות גיבורים ולאחרים לא, וקראתי גם ספרי היסטוריה ואין בהם קרוב למספיק גיבורות בנות. אז פשוט חשבתי שאקפוץ ואראה האם את רוצה להיות גיבורה ולמה את זוהרת ככה?"

השתררה שתיקה נוספת.

"זה, " אמרה דפני, "בטח לא הזמן הכי טוב לשאול אותי את השאלה הזו -"

"אני מוכנה!" צעקה טרייסי דייוויס, מזנקת מהספה.

וכך נולדה החברה לקידום גבורה שוויונית למכשפות.